

ZARZĄDZENIE

Dnia 3 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

1. na podstawie art. 542 § 3 i § 4 k.p.k. stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania sądowego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 2 czerwca 2021 r., sygn. II AKa 93/2119, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z 20 stycznia 2021 r., sygn. akt III K 383/19, względem skazanego A. K. ;
2. nie uwzględnić wniosku skazanego o ustanowienie obrońcy z urzędu;
3. pouczyć skazanego, że na nn. zarządzenie nie przysługuje zażalenie;
4. określić sprawę jako załatwioną w inny sposób.

UZASADNIENIE

Pismem z 20 lutego 2025 r., skazany A. K. złożył de facto w trybie art. 9 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie z urzędu postępowania sądowego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 2 czerwca 2021 r., sygn. II AKa 93/2119, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z 20 stycznia 2021 r., sygn. akt III K 383/19, Autor pisma podniósł, że w jego sprawie orzekali tzw. neosędziowie, a on wnosi o ponowne rozpoznanie sprawy, wskazując na konieczność rzetelnego przeanalizowania dowodów, które Sąd Apelacyjny pominął.

Zatem jak wynika z pisma skazanego przyczynę wznowienia postępowania skazany upatruje w okoliczności wynikającej z treści art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

W realiach jednakże procesowych niniejszej sprawy rozstrzygnięcie w kwestii wznowienia postępowania z przyczyn sygnalizowanych przez skazanego jest jednak niedopuszczalne albowiem zgodnie z dyspozycją art. 542 § 4 k.p.k. wznowienie postępowania nie może nastąpić z przyczyn wymienionych w § 3 tego przepisu, tj. z powodu uchybień stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze wskazane w art. 439 § 1 k.p.k. jeżeli były one przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji. Mając na uwadze przytoczoną treść ww. przepisu wskazać należy, że rozpoznanie kasacji rodzi wiążące domniemanie, że sprawa została przez Sąd Najwyższy rozpoznana również z punktu widzenia ewentualnych uchybień z art. 439 § 1 k.p.k., co tym samym blokuje możliwość wznowienia postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. Obalenie tego domniemania jest możliwe jedynie w wypadku niewątpliwego stwierdzenia, że uchybienie z art. 439 § 1 k.p.k. zostało ujawnione dopiero po rozpoznaniu sprawy przez Sąd Najwyższy, który w toku postępowania kasacyjnego o istnieniu tego uchybienia nie wiedział i nie miał obiektywnych możliwości jego ujawnienia w oparciu o wówczas dostępne materiały postępowania.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że wyrok Sądu Apelacyjnego Szczecinie z 2 czerwca 2021 r., sygn. II AKa 93/2119, został poddany kontroli w postępowaniu kasacyjnym na skutek kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego A. K. . Postanowieniem z 9 maja 2022 r. r., sygn. akt V KK 695/21, Sąd Najwyższy oddalił kasację wniesioną na korzyść tego skazanego jako oczywiście bezzasadną. Oznacza to, że Sąd Najwyższy, będąc zobligowany w postępowaniu kasacyjnym do zbadania kasacji w zakresie uchybień z art. 439 k.p.k., niezależnie od tego czy były one przez skarżącego podnoszone, oddalając kasację, uznał, że orzeczenie kończące prawomocnie postępowanie, którego wznowienia obrońca skazanego oczekuje, nie było dotknięte żadną bezwzględną przyczyną odwoławczą. W tym miejscu wskazać należy, że podnoszona przez skazanego okoliczność wskazująca na potrzebę wznowienia postępowania nie opiera się na okolicznościach, które ujawniły się już po zakończeniu postępowania kasacyjnego. Skazanemu znany był skład sądu

orzekający w postępowaniu odwoławczym, skład ten również znany był Sądowi Najwyższemu. Sąd Najwyższy miał pełną świadomość obecnie podnoszonych przez skazanego okoliczności biorąc pod uwagę chociażby fakt, że sędzia rozpoznający kasację w niniejszej sprawie brał udział w wydaniu przywołanej przez wnioskodawcę uchwały Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110-1/20). Ponadto skazany w stosunku do sędziów orzekających w niniejszej sprawie nie składali żadnych wniosków w trybie art. 41 k.p.k.

Zauważyć ponadto należy, że regulacja art. 542 § 4 k.p.k. – jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z 13 lipca 2022 r., sygn. IV KO 160/21 – służyć ma w zamierzeniu ustawodawcy przeciwdziałaniu dublującemu się sprawdzaniu bezwzględnych podstaw odwoławczych. Przepis ten ma również blokować wybór przez stronę któregoś z dwóch nadzwyczajnych środków zaskarżenia i wskazuje, że podstawą do kwestionowania tego, czy w sprawie zaistniała bezwzględna podstawa odwoławcza jest w pierwszym rzędzie kasacja. Wznowienie postępowania zatem może dotyczyć jedynie sytuacji ujawnionych jako wcześniej nieznane i w wyniku działań po zakończonym postępowaniu kasacyjnym

Mając na względzie powyższe, w realiach niniejszej sprawy wznowienie postępowania z urzędu uznać należało za niedopuszczalne z mocy ustawy – konsekwencją czego był brak podstaw do ustanowienia skazanemu obrońcy z urzędu.

[J.J.]

[a.ł.]